

Estomihi
1Tm6,1-10
11.2.2024

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
Milosrdenství a láska rozhojněny budiž.

Introit:

Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím.
Buď požehnáno jméno Hospodinovo.

Píseň: 169

Čtení: Mt7,15-19

Píseň: 634

Kázání: 1Tm6,1-10

S verši o poslušnosti otroků a poddanosti svým pánům jsem se nedávno setkala ve filmu Osvobození. Bílí otrokáři recitovali s nadřazeností tyto verše černým otrokům. Nebylo to v době starověkého Říma, ale bylo to v době Občanské války, války Severu proti Jihu. Tak to dopadá, když si ospravedlňujeme své skutky nelásky Písmem. Tak to dopadá, když začneme biblí někoho mlátit po hlavě.

Jáhni, vdovy mladé i staré, presbyteři, otroci, to byli členové efezského sboru. Nakonec přijdou na řadu i bohatí. Tedy ve sboru v Efezu bylo členstvo pestré. Neměli spolu mezi sebou nic společného. Neměli nic společného též po své stránce vzdělání, práce, trávení volného času. Přesto chtěli vytvářet ještě jiné společenství.

Tato různorodá sociální entita se snaží spolu nejen komunikovat, ale i žít. Svědek víry, který napomíná Timotea, ví o něčem, co může tuto extrémní sociální, kulturní entitu spojit. Měli by se na tom tito rozdílní lidé shodnout, možná o tom hovořit, a též to spolu sdílet.

Tomu vyučuj a napomínej – trefněji překládají kraličtí. Parakalo – přivolati, vyzvati, pozvati, povzbuditi, donutiti, ale i těšiti, posíliti. Tyto všechny výrazy toto slovo skrývá.

Logická otázka vyvstane, čemu má Timoteus učit? Odpověď přichází v následujícím verši: *zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a tomu učení, kteréž jest podle zbožnosti*. Slova Ježíše Krista. Zaznamenal je vůbec někdo s přesností dnešních digitálních záznamů? Jsou opravdu autentická?

Tato otázka zaměstnávala mnohé, kteří tímto zkoumáním jen marnili čas. Slova Ježíše Krista jsou zaznamenána ve čtyřech evangeliích. Těch slov a řečí je mnoho a myslím, že s nimi nikdy nebudeme hotovi. Proto tu také zde jsme. Proto si slova Ježíše Krista stále připomínáme.

Druhým pilířem toho, že jsme se sem sešli, a nakonec nacházíme společnou řeč, je zbožnost. Zbožnost je jednou z křesťanských ctností. Tedy něco, co stojí za to ctít. Něco, k čemu se může upínat náš život, který společně sdílíme nikoli jenom sami se sebou, mezi sebou, ale především s Bohem.

Ctnost jako sama podstata sebesdílení a uskutečňování účasti na životě samého Boha. Jsme zváni ve svobodě připojit své životy k Boží víře, naději a lásce, kterou Bůh plane k člověku. Pod výhni této trojiny je naše zbožnost pročišťována a pročištěna.

Bůh v Ježíši Kristu nám dal a dává poznat, co to je žít z víry, naděje a lásky. Nejsou to naše víry, naděje a lásky subjektivně zabarvené. Je to víra, naděje, láska, který se nám zjevila v Ježíši Kristu. To máme žít, toho se máme držet. V předešlých oddílech pisatel píše, že ve zbožnosti se máme též cvičit, prožívat ji, nějak vytvářet.

Vodítkem nám v našich sejitích a shromážděních buď nikoli naše víra, naděje a láska, ale víra toho beránka ukřižovaného, naděje toho, jenž se nakonec nadál povolání k životu, láska, která nezkolabovala pod výzvou sebeoběti.

K tomu má církev zvát a nejen to, k tomu jsme voláni: ke slovům Ježíše Krista, k pravé pobožnosti. Pobožností se máme učit víře, naději a lásce. Má se to dít s radostí, otevřeností, hlavně k tomu přivolati, vyzvati, pozvati, povzbuditi, donutiti, ale i těšiti, posíliti sebe i druhé. To je to, co máme v našich rozdílnostech stejné.

Podle toho, jak svědci píší do sborů, nebyl ve sborech vůbec idylický pokoj a souznění. Kdyby tomu tak bylo, svědek víry by nepsal taková napomenutí.

Možná, že to bylo jako dnes. Ti tradiční věřící, kteří už se sborem ušli dlouhou cestu, ty náplavy, ti různí lidé, ta očekávání a zklamání, různé skupiny či individuality.

Ve sborech, v církvi jsou lidé, kteří mají různá očekávání, různé představy o víře, naději a lásce. Víra, naděje a láska se mnohdy pod tíhou každodennosti zploštila a ztratila rozměr vzhůru, k Bohu.

Jednoduše víra, naděje a láska si kecla na zem a pozbyla víry, lásky a naděje, kterou jsme dostali a dostáváme od Boha jako největší ctnost. Skrze tuto ctnost můžeme mihotavě zahlédnout Boha. Můžeme nahlédnout do svých životů a životů druhých bez bolesti, strachu, zášti a všeho, co nás od sebe odděluje. Neodděluje to jenom nás od sebe samých a od druhých, ale hlavně to odděluje nás od samého Boha.

Pane, chceme spolu sdílet víru, naději a lásku. Vyznali jsme, že to vůbec neumíme. Prosíme, prodchni naše srdce vírou, nadějí a láskou, kterou nám dáváš, kdykoli nás Duch svatý obrátí k tvému milosrdenství.

Amen.

Píseň: 402

Poslání:

Pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal,
má život věčný a neopodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.

Požehnání:

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.

Nebudeť bítí na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.

Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.

Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

Píseň: 422